

Izhaja vsako sredo in petek zjutraj.

Stane za celo leto 15 L.
» pol leta 8 »
» četrt leta 4 »

Za inozemstvo celo leto lir 40.

Na naročila brez dopolne naročnine se ne moremo ozirati.

Odgovorni urednik: Polde Kemperle.

GORIŠKA STRAŽA

Št. 78

V Gorici, v sredo 29. decembra 1926.

Leto IX.

Nefrankirana pisma se ne sprejemajo. Oglasi se računajo po dogovor in se plačajo v naprej. — List izdaja konsorcij »Gor. Straža«. — Tisk Katoliške tiskarne v Gorici, Riiva Piazzutta št. 18.

Uprava in uredništvo: ulica Mameli št. 5. (prej Scuole).

Telef. int. št. 308.

† Josip Fon.

Zopet je zavihetela neizprosna bleda žena svojo mrzlo koso in pokosila enega najboljših goriških sinov: v Mariboru je umrl zadnji četrtek 23. t. m. po daljšem bolehanju podpredsednik tamošnjega višjega sodišča dvorni svetnik Josip Fon, doma iz Volč na Tolminskem. Dočakal je šestdeset let. S pokojnikom leže v grob izrazita osebnost iz našega predvojnega političnega življenja in vest o njegovi prerani smrti bo vzbudila med našim ljudstvom, med katerim je požrtvovalno deloval dolga, težka leta, bričke občutek. S svojim tihim, toda vztrajnim delom je globoko vklesal svoje ime v politične boje naše takratne dobe ter si je postavil spomenik, ki ga nobena rja ne bo spodjedla.

Rajniki je študiral gimnazijo v Gorici, kjer je bil gojenec »Malega semenišča«. Bil je vedno odličnjak ter je z odliko napravil tudi zrelosni izpit. Po končanih pravnih študijah na visoki šoli je stopil v sodniško službo ter je bil mnogo let pridelen kot sodnik in pozneje kot sodni svetnik goriškemu sodišču. Ko se je ustanovila na Goriškem Slovenska ljudska stranka, je stopil v njene vrste in se je vsled svojih zmognosti in sposobnosti kmalu povzpел do vodilnega mesta. Bil je izvoljen v državni in deželni zbor. Svojo delavnost je posvečal zlasti raznim socialnim vprašanjem ter se je posebno bavil s težkim položajem, v katerem so živorarji in deloma še trpijo naši briški koloni. Njegovo delo je bilo vedno bolj tiho, skromno in javnost mnogokrat ni ničesar izvedela o plodnih uspehih, ki jih je dosegel.

Ko je izbruhnila svetovna vojna, je bil pokojnik kot rezervni častnik pozvan v vojake in je moral kljub temu, da je bil državni poslanec obleči vojaško suknjo. Bil je do leta 1917, ko je bil zopet sklican dunajski državni zbor, sodnik pri vojaškem sodišču in je služboval sem ter tja po bivši monarhiji. Ko je stopil zopet na parlamentarna tla, je bilo politično življenje zelo razburkano in viharo. Bili so časi, ko so na obzorju že grozili črni oblaki tedanjih avstro-ogrski državi. Poprej zatirani in teptani avstrijski narodi so zasilili zarjo boljnih, lepših dni in so se začeli otresati verig, v katere jih je vklenila grozna vojna. Bili so zgodovinski časi, ko so avstrijski zgodovinarji proglasili svojo zahtevo po samostojni, neodvisni državni tvorbi, ko so v dunajski zbornici pod vodstvom dr. Kreka podali svojo majniško deklaracijo, ki je zahtevala združenje vseh Jugoslovancev.

Sopodpisal je to zgodovinsko listino, ki je razgibala in razvnela celokupni jugoslovanski svet ter ga dovedla do zmage, tudi pokojni poslanec Fon.

Ko je iz razvalin avstrijske države vstala mlada, življenja polna, toda kot dete neobgljena Jugoslavija, ji je rajnik z vsemi svojimi močmi pomagal polagati neporušne temelje. Bil je nekaj časa tudi porajnik za pravosodje v pokrajinski vladi za Slovenijo. Pozneje se

je umaknil iz političnega vrveža. Postal je dvorni svetnik in podpredsednik mariborskega sodišča.

Sedaj ga ni več med nami. On že mirno sniva tam gori v ponosnem Mariboru, očuvan od zelenega Pohorja in blagoslovljenih Sloven-

Kaj se godi po svetu?

Danes pa spet obrnimo oči k našim sosedom v Jugoslavijo. Kadar berete o politiki v Jugoslaviji, zmeraj bo na vrsti beseda »kriza«. To se pravi da doli v Belgradu še ni prišlo prav do trdne vlade, o kateri bi bilo moč zapisati: ta bo pa vsaj prihodnji božič učakala.

Prž za tem pa moramo povedati, da ta politična zmeda, ki vlada v Jugoslaviji, gre vendar k svojemu koncu. Baš ta zadnja vladna kriza vse to lepo pokaže. Kdor bere kakšne inozemske liste bo ugotovil, da posebno o krizah pišejo z neko škodoželjno naslado, češ, glejte jih Jugoslovane, kako se kregajo. Zato se tudi mi iz srca veselimo, če vidimo, da se politične strasti pomirjajo in da prihaja do besede trezna razsodnost in želja po skupnem blagru vseh treh bratov. To želimo mi, ker privoščimo našim krvnim bratom, da si svoj mladi dom utrdijo in okrepijo za vse vihre, ki bodo še vršale čezenj.

Kdo naj dela politiko?

Sedemnajst dni so bili v Jugoslaviji brez vlade. Sicer se je že prej, tam na jesen, pozdevalo, da bo okoli božiča ali novega leta vlada pala; pa ni nikomur v glavo padlo, da se bo taka zavita reč splela.

Vsi še veste, kako je vršalo v diplomatskem svetu, ko se je podpisala italijansko-albanska pogodba. Države, ki so ljubosumne med sabo, če ena doseže kaj diplomatičnih uspehov, so imele tedaj sila posla. Sicer je italijansko časopisje zagotavljalo svet s prepričevalnimi članki, da ne razume tega razburjenja. Pa ni pomagalo. V Jugoslaviji so pa že delj časa nekam čudno pogledovali na zunanjo politiko gospoda Momčila Ninčiča. Že ljudskih plasti se je baje polotila vera, da ta zunanji minister ne dela tako kot si ljudstvo želi in hoče. Očitati so mu, da dela nekovo tajno politiko, ki jo narod ne razume in ki da mu tudi ni v prid. Kajpada ne bomo mi »Stražarji« mogli in niti ne smemo ne presojati njegovega dela, ker ne leže vsi računi jasno pred nami. Politika stare šole pa uči od Macchiavelijevih časov sem, da politik sme igrati tudi z zaprtimi kartami. Kaj ga briga ljudstvo, ki niti ne ume političnih poslov; kaj njemu tako zvana demokracija, ki jo so skotili tisti nemarni francoski jakobinci med francosko revolucijo. Ljudstvo je zato tu, da plača davke in stori, kar mu višja gosposka po svoji razsodnosti narekuje. Ja, tako je šlo po starem; zdaj pa ne gre več. Ljudstva tirjajo svoje pravice. Hočejo, da ne le ceste in mostovi grejo tam, kjer je potreba, marveč, da se tudi v zunanji politiki vpoštevata mnenje in želja ljudstva.

skih Goric. Ni mu bilo dano, da bi počival v goriški domačiji, katero je tako iskreno ljubil. Uverjeni smo pa, da mu bo tudi bratska zemlja štajerska, kateri je s svojim vztrajnim in ljubečim delom pomagal do svobodnega razmaha, nudila oni sveti, topli mir, ki ga zasluži po težkih dnevih bojev.

Slava njegovemu spominu!

V pobožni molitvi sklonimo glave in se spomnimo moža, ki je za nas pošteno delal in se žrtvoval.

Ko je minister Ninčič, sicer zelo sposoben diplomat, videl, da nima več zaslombe v ljudstvu, je odstopil. Z njim vred je padla tudi cela Uzunovičeva vlada. Tako je prišlo ravno vsled zunanje političnih dogodkov do nove vladne krize v Belgradu.

Politično mešetarjenje.

Ko je izbruhnila vladna kriza je vse uprlo oči v starega Pašiča pričakujoč, da bo on kot star in vodilen politik potegnil krepko za vajeti in speljal politični voz naprej. Vsi so bili prepričani, da bo Pašič sestavil vlado, ki bo dalj časa trajala. Pa kot smo že zapisali, vmes je stopila večna Usoda, ki je zapisala Pašiču osmrtnico namesto slavnostne sestavi nove vlade. Pašičeva smrt je močno zavlekla politična pogajanja med strankami. Radikalni so pa kar naenkrat izgubili svojo glavo. Niso vedeli, kdo naj bi sestavil vlado, ko pa je bil Pašič močno proti Uzunoviću. Razkol med radikalnimi vrstami je postal zmeraj bolj očiten. Da bi se pa vendarle malce zabil, so radikali poslali Uzunoviča na dvor kot svojega predstavnika. In res je kralj poveril njemu nalogo za sestavo vlade.

Uzunović se je začel pogajati s strankami. Pa je šlo nekam čudno. Radič sam je silil vlado, ker se boji volitev, obenem pa je na svojih shodih napadel po stari navadi Uzunoviča in Davidoviča. Vodja slovenske ljudske stranke Korošec je povedal Uzunoviću, da je pripravljen z njim vred sedeti pri vladni mizi, če se bo vlada vrgla z vso silo na gospodarsko vprašanje. Nove oblastne skupščine, sedaj v januarju se bodo vršile volitve za nje, morajo po Koroščevem mnenju hoteli ničesar slišati.

proste roke. Da bi pa slovenska ljudska stranka le za pičico popustila od svojih starih in preizkušenih načel, o tem pa dr. Korošec ni imeti posebno v gospodarskih vprašanjih domače pokrajine precej.

Ko je Uzunović naletel na težave še pri drugih strankah, je šel h kralju in mu povedal, da ne more nikamor.

Dvojna zamisel.

Ko je Uzunović vrnil svoj mandat, so se po časopisih znova pojavila državnopravna razmotrivanja. Posebno Radičevi listi so poudarjali, da je en del radikalov prevzel Pašičevo državno zamisel kot dedščino, namreč, da je nova Jugoslavija le povečana Srbija in da ima radikalna stranka kot najmočnejša srbska stranka prvo besedo v državi. V koliko je rajni Pašič tako mislil, se pač s težka dožene. Vendar

drži ona druga zamisel, da je Jugoslavija zedinjena Srbija, Hrvatska in Slovenija. Tako državno zamisel zastopa i Radič i slovenska ljudska stranka, Davidovičevci in celo del radikalov. To je tudi zdrava zamisel, ki si zmeraj bolj osvaja duhove. In bo tudi zmagala.

Ko ni uspela Uzunovičeva naloga, so se brale tudi Radičeve želje, da bi se vse neradikalne stranke združile v en blok in prevzele vlado. Ta blok bi pa imel le kakih 10 poslancev več kot radikali. Vendar je kralj dal mandat za sestavo vlade Ljubi Davidoviću, vodji srbskih demokratov. Komaj pa je ta začel pogajanja, so mu prerokovali smolo. Radikali niso sprejeli njegovih pogojev, zlasti ne, da bi se notranji minister Boža Maksimović umaknil, in Davidovičeva naloga je bila končana.

Vse se je jelo spraševati, kaj pa zdaj? Vsi, ki jim je blagor države pri sreči, so želeli, naj bi bilo krize kmalu konec, posebno v tem težkem zunanje političnem položaju.

Obrača se na dobro.

Iz dvora so tudi prihajala poročila, da želi kralj sam, naj bi se zastopniki Srbov, Hrvatov in Slovencev sporazumeli in se zedinili za široko sporazumno vlado vseh treh plemen. Taka vlada bi izvedla tudi kraljevo kronanje, pri katerem pač morajo sodelovati v enaki meri vsi trije. V pošteb bi torej prišle tri stranke: radikalna, hrvatska radičeva in slovenska ljudska stranka. Te tri bi imele v parlamentu večino in bi tudi dejansko predstavljale Hrvate, Srbe in Slovence. To da kdo bi to izvedel?

Kar so najmanj pričakovali zlasti časnikarji zmrzujoči po ministrskih hodnikih in čakajoči novih političnih novic, to se je zgodilo. Uzunović je zopet bil poverjen s sestavo vlade. Pogajanja so šla to pot hitreje. In že na sveti večer so bila politična pogajanja v glavnem končana. Izmed 18 ministrstev so odpadla 4 na radičevce in dve, za socialno politiko in kmetijstvo, sta bili določeni za slovensko ljudsko stranko. Zunanji minister je pa postal dr. Ninko Perić.

V zadnjem trenutku je pa spet bilo presenečenje. Uzunović, ki se je že domenil z drjem Korošcem, mu je naenkrat stavil take pogoje, da jih slednji ni mogel sprejeti. Slovenska kandidata za ministra dr. Gosar in dr. Kulovec, odlična naša prijatelja, nista še vstopila v vlado.

Toda Uzunović upa, da se bo tudi ta nesporazum rešil in da bodo kraljevino SHS v resnici vodili tudi Srbi, Hrvati in Slovenci. Dal Bog, da se to tudi brž zgodi!

Novo leto je pred durmi.

Ne pozabite na naročnino za

Goriško Stražo!

DNEVNE VESTI.

Sožalje.

Sporočajo nam: Pri svoji zadnji seji je odbor goriškega političnega društva »Edinost« odposlal sožalne izjave družini pokojnega bivšega državnega in deželnega poslanca Josipa Fona. Pokojnik je namreč pred vojno deloval pri nas v prvih vrstah slovenske ljudske stranke in zasluži, da se ga spominja politična organizacija, ki njegovo delo nadaljuje.

Monsignor dr. Ličan bolan.

Monsignorja drja Ličana je pred par tedni opasno napadla njegova stara bolezen. Bil je v skrajni nevarnosti. Sedaj se mu je bolezen obrnila na boljše in gojimo veselo upanje, da bo kmalu okreval. Tre nutno je monsignor vsled težkega napada bolezní še tako slab, da ne more zapustiti bolniške sobe. Priporočamo ga sobratom v molitev.

Zaroka.

Na sveti večer sta se zaročila gdč. Ksenija Ferjančičeva in g. Marino Zoppetti pl. von Hohenmeer, oba iz Gorice.

Božič je minil.

Mi nizki ljudje smo praznovali svete božične praznike kakor komu nese. Ta ali oni si je privoščil v kuhinji kaj boljšega, če je imel s čim. Došli jih je pa bilo, ki so prav za božič lomili star kruh, ker so peki imeli ravno na praznik zaprto. Pravi praznik je bil za kavarne in krčme. Mrzlo vreme je za božični dan ljudi kar sililo vanje. No, in zdaj so božiči 1926 že za nami, ne vrnejo se več... Malčki so že potrti svoje igračke, drevesce je že napol obrano, pri jaslicah so svečke že napol dogorele. Časopisni karji pa že pripravljajo članke in uvodnike za novo leto. Vse se tako lepo po redu ponavlja, ko da je od vekomaj do vekomaj. Nekateri pa trde, da je za vsake praznike mižerija večja... Neki dušni pastir pa je potožil, da so cerkve za vsake praznike bolj prazne. V Gorici še polnočnic ni več, ker so jih pijane barabe uporabljale za svoje namene. Nekateri pijanci se zdaj spravljajo k polnočnici v bližnje vasi tako, da so dušni pastirji primorani še tam opustiti slovesno polnočnico. Farani so še ob tisto bore slovesno božičevanje, ki so je imeli v svojih cerkvah na ta večer njim še posebno ljubih.

Prazniki niso več v srcih, so postali le delopust in nič več. No,

nemara bo pa h letu bolje, saj pravi, da bo leto 1927. srečnejše od zahajajočega. Bog daj!

Mladike.

V državni drevesnici v Gorici (via Dreossi, pod malim semeniščem) imajo na prodaj več sadik jablan, črešenj, hrušk itd. So močne in dobro ohranjene. Cene prve izbire so po 2.50 L, druge pa po 1.50. Več se poizve v drevesnici sami v baraki.

Društveno gibanje na Koroškem.

Koroški Slovenci so imeli na štedanovo popoldne precej društvenih sestankov in javnih iger po raznih vaseh. Zagrizeni Nemci so to koroškim Slovincem dovolili. Prejšnja leta smo imeli tudi pri nas na praznik sv. Štefana lepe prireditve in igre. Letos pa nič. Koroški Slovenci pod hudimi Nemci nas torej prekašajo.

»Temeljni kamni«.

V uradnem listu fašistovske stranke se prepovedujejo slovesnosti o priliki polaganj raznih temeljnih kamnov kot je bilo dozdej navadi. V ukazih se bere, da mora vsak fašist slaviti le polaganje »zadnjega« kamna.

Relikvije sv. Alojzija.

V pondeljek so v posebnem vagonu spremenjenem v kapelico prenesli ostanke mladinskega vzornika sv. Alojzija v Rim. V zlati skrinjici je svetnikova lobanja, nad njo drže angelji z biseri posuto krono. Ko so prispele relikvije po triumfalni vožnji v Rim, so jih najprej spravili v »Istituto Massimo«, od ondi pa popoldne v slovesni procesiji v cerkev sv. Ignacija. Tu bodo relikvije izpostavljene do silvestrovskega. Počastil jih bo tudi naš prevzvišeni nadpastir, ki se prav te dni mudi v Rimu po cerkvenih poslih.

Nemška kriza.

Na Nemškem niso še prišli do nove vlade. Dr. Marxovo vladu so vrgli socialni demokrati in vele-nemci. Prvi, ker se jim je zdela premalo republikanska, drugim se je pa videla preveč republikanska. Za enkrat vodijo ministri svoje posle še naprej. Novo vladu bo sestavil bržkone dr. Wirth, vodja katoliškega centra. Kakor kaže si še niso edini v Nemčiji ali za cesarja ali za republiko.

Avtomobilno podjetje Sokol & Kebat

nam sporoča, da bo odsedaj naprej sprejemalo vse blago za prevoz v lastnem skladišču na Tržaški cesti (via Trieste) 4, in sicer od sedmih zjutraj do sedmih zvečer. Za nujna naročila ali prevzetja blaga tudi od sedmih zvečer do sedmih zjutraj, toda ne na Tržaški cesti, temveč na sedežu firme, ulica Codelli števil. 14.

Smrt japonskega cesarja.

Na dan pred božičem je umrl japonski cesar Yoši-Hito. Njegov naslednik bo princ Hiro-Hito, ki je študiral v Evropi. Pa tudi rajni vladar dežele vzhajajočega sonca je bil prav moderen človek. Iz stare Japonske je napravil moderno vojno velesilo, ki tekmuje z Ameriko za prvenstvo na Tihem oceanu. Hiro-Hito se je pa še bolj spoznal s pridobitvami, pa tudi z gnilobami Zapada. Bo pač bolj vedel, kje so zapadne države bolj ranljive.

Po Italiji so na vladnih poslopjih v znak žalosti tudi visele zastave na pol droga. To je bil tudi vzrok povpraševanju, čemu za praznike zastave na pol droga.

Slovenska šola v Nemčiji!

Prva slovenska šola se je otvorila v Nemčiji v Gladbecku. Tam je dosti slovenskih delavskih družin. Kot pravi oče in misijonar deluje med njimi znani duhovni svetnik iz Ljubljane Janez Kalan. On izdaja za westfalske Slovence tudi list »Naš zvon«.

Usoda diktatorja.

Usoda bivšega grškega diktatorja generala Pangalosa se nagiblje h koncu. Pangalosa bodo postavili te dni pred parlamentarno sodišče.

Še o davku na samce.

Čuje se govorica, da bo samski davek do 45. leta rasel, od 45. do 65. pa bo vsako leto manjši. Zgodilo se bo pa tudi to, da ženitev še ne bo oprostila od davka. Šele po rojstvu prvega otroka se bo samec in potem oženjeni samec davka odkrižal.

Novo štetje.

Prosvetni minister Fedele je zaukazal, naj se na vseh uradnih spisih pristavlja poleg običajnega datuma še leto po fašistovski revoluciji. Leto 1927. torej še V. — Poleg tega se je odredilo tudi, da gre odselej naprej nagovarjati glavnega fašistovskega tajnika z naslovom »ekscelenca« kot ga imajo ministri.

Čudna zaplemba.

Iz Vicenze pišejo, da je policija zaplenila listo »La vedetta fascista« in »Provincia di Vicenza«. Kot razlog za to se navaja, da sta oba lista prinesla po listu »Lavoro d'Italia« neki članek »Il Dopolavoro« podpisan od Edmonda Rossonija, ki je eden izmed voditeljev fašistovskega sindikalnega gibanja.

Kraljev vzgled.

Pred božičnimi prazniki je italijanski kralj Viktor Emanuel podpisal en milijon lir za liktorsko posojilo.

25 lir!

Pazite, da ne bo prekasno. Bankovci po 25 lir veljajo le do novega leta. Nič več!

Policija v zraku.

Po zadnjih odredbah iz Rima so sklenili, da se ustanovi še posebna milicijska policija v zraku. Ta policija bo vršila torej službo v aeroplanih.

Španski diktator se umakne?

Ameriški večji listi pišejo, da se bo španski ministrski predsednik general Primo de Rivera umaknil iz političnega življenja. Baje sta se s kraljem Alfonzom XIII. za to dogovorila. Novi načelnik vlade bi postal general Berenguer, Primo de Rivera bi pa spet šel za generalnega kapitana Katalonije kar je bil že prej.

Pariški božič.

Parižani so imeli letos mrzel božič. Živo srebro je zlezlo pod ničlo. Vendar se Parižani ni za to zmenil. Vsi elegantni bari pa tudiapaške zakotne krčme so bile celo noč polne gostov, zlasti tujcev, ki običajno prihajajo čez praznike v francosko prestolico. Pod seinskimi mostovi je pa policija pobrala ta večer 200 revežev, ki so tam prenočevali. Štirinajst od njih jih je vsled mraza zmrznilo.

Boj brezvestnejšem.

Naš list je že poročal, da bodo morali posestniki žag, mlinov in drugih naprav na javnih vodah prositi za priznanje vodne pravice, ki so jo do sedaj izvrševali, ministerstvo javnih del potom Genio civile v Gorici. Poročali smo, da bo treba prošnji priložiti tudi načrte vodne naprave, ki jih morajo prirediti inženirji ali pa geometri. Izrazili smo tudi že takrat bojazen, da bodo nekateri brezvestni inženirji izrabili to priliko in da bodo posestnikom skromnih vodnih naprav masno zaračunali. In do danes

Čuvaj se senjske roke!

Zgodovinska povest.

Hrvatski spisal Avgust Šenoa, poslovenil F. Š. Cvetkov.

(Dalje).

»Od menihov, kapitan! Vi ste danes sklenili mir z Benečani, a zastopal jih je škof. Kapitan, kapitan! Čuvajte se tega pajka. Mreža se zapleta. Lahko noč!«

III.

Po modrem nebu so se krdeloma gonili beli, srebrnoliki oblaki, sedaj zakrivaje, sedaj odkrivaje mesec in zvezde. Teška soparica je pritiskala na zemljo. Silni jug je objestno metal morske valove pod oblake, vrh katerih je plamtela zlata mesečina; metal jih je v zrak, kakor meče neumno dete drago kamenje; zamolklo šumè so butale silovite pene v orjaške zidine, umikale se zopet, da potem tem silneje navalè.

Visoki zvonik sv. Marka je molel kakor velikan iz množice poslopij, stolpov, krovov, belih kakor sneg od svetle mesečine, ki je samo tu in tam prodirala v ozke kanale, v ožje ulice beneške; od Guideka so blestele skozi žarke iskrice,

male svetilke mornarjev, samo večsih se je oglasila skozi nočni mir kaka vesela pesmica; da brzo spet umolkne in da zavlada tajinstven, veličasten mir nad »morsko krajlico«, kateri je vladal Marino Grimani. Hkratu se je oglasil v zraku čuden zvon; kladiiva medenih možnad Marcerijo so javila Benetkam polnoč. Tedaj je hitela majhna, črna gondola kakor hitra ribica po plitvini od Piacete k velikemu kanalu. V gondoli je sedel človek pod širokim klobukom, ogrnjen z nabranim plaščem; ker je bil navlekel na čelo krajce klobuka in se je bil tesno zaval v plašč, mu nisi mogel spoznati lica. Gotovo se mu je mudilo, ker je dva-trikrat poluglasno rekel gondoljeru:

»Hitreje, Nikoleta!«

Komaj se je bila ta črna ladja odtisnila od Piacete, se je izpod stolpov dožve palače prikazal človek, visok, blede, suh; sodeč po opravi: redovnik svetega Dominika. V mesečini se je dozdevalo to lice, da je mrtvaško, ali žarko oko je kazalo, da je živo. Redovnik je pohitel k pristanišču in plosnil z dlanjo.

»O!« je pogledal iz privezane gondole zaspan gondoljer, »kam želite?«

»Vidiš-li, mladenič, ono ladjico, hitečo proti velikemu kanalu?«

»Kako da je ne bi videl?« Saj je mesečina.«

»Za njo, za njo! Ali ob kraju v senci, da naju nič ne opazi,« je dvignil redovnik suhi kazalec.

Čez trenutek se je spustila druga ladjica za prvo v lov, lahko, tiho hiteča v senci visokih kamenitih palač.

Slednjič je pristala prva gondola ob stopnicah gosposke palače; kateri so belo, kamenito pročelje, umetno izrezana gotška okna in s tankimi stolpi okrašena veža, čudno odsevala v mesečini. Ogrnjeni gospod je stopil na kopno in šepnil gondoljeru: »Bene, Nikoleta! Čakaj me tukaj!« in brzo odšel v hišo.

Na to je prihitela druga ladja. Dominikanec je nagnil glavo in njegov gondoljer je zaval v mal kanal poleg palače.

Neznanec je pohitel po kamenitih stopnicah in otvoril naglo vrata na levi strani.

Tu je sedel za mizo in pisal visok, črno oblečen človek polnega lica, živega izraza, modrih jasnih oči, malo osivele brade. Čim so zaškripala vratca, je dvignil glavo. Prišlec je odložil plašč in klobuk — in škof Marko de Dominis je stal

pred svojim sorodnikom, Sabienom Velutom, beneškim senatorjem.

»Glej ga no, sorodnika!« je viknil Sabieno in skočil na noge, »misliš sem, da se ti je pripetila kaka nesreča in da niti ne prideš; a od Antonija ni glasu!«

»Ne boj se, dragi Sabiene, zdrav in živ sem,« je odvrnil škof z lahkim smehom, »ne vem kakšna nesreča bi se mi mogla pripetiti v srcu prejasne republike, kateri sem prežvest sin: tam, na drugem bregu, na hrvaški zemlji, da! — Zakasnil sem se nekaj, ker se mi je sreča izredno nasmehnila, kakor spoznaš pozneje. Si-li pripravil, kar treba?«

»Sem. Zelo sem se začudil tvoji zapovedi. Pri moji Angelini sede signora Marieta Quirini, cesarski poslanec Rossi et cetera. Marieta je sicer izbegavala sladkim besedam Avstrijca, ker je zvesta svojemumu možu, a danes se tako sladko smeje, tako milo govori s poslanecem, — da sem začuden izbulil oči — a mož — naš mili Marin, naš ljubosumni prijatelj, naš bistrooki »savio di terra ferma«, mirno gleda to šepetanje in ljubkovanje Avstrijca, bobna smehllja se s prsti po mizi in pije malvazijo, kakor da se ga Marieta niti ne tiče.«

smo res prejeli že veliko pritožb od prizadetih posestnikov. Tako je n. pr. zaračunal neki inženir, sodni cenilec nekemu posestniku iz Tolminskega za načrt mlina s štirimi kolesi, s tremi kamni eno stopo lir 810. Vsi poznamo mline in žage po naši deželi. Skromne in majhne naprave so. Naj si inženir zaračuna primerno ceno za svoje delo, te pravice mu nihče ne krati. Vsak delavec je vreden svojega plačila. Vendar delo inženirja v večini teh slučajev je vredno največ 200 do 300 lir. Naš list se je vedno boril proti izrabljanju našega ljudstva po najrazličnejših posredovalcih. In tudi v tem slučaju ne bo molčal, če bodo inženirji računali pretirano in preveč mastno. Če ne bo zadostoval ta resen opomin, bomo brezvestneje imenoma okrcali v našem listu. Naše ljudstvo je itak že gospodarsko močno prizadeto. Kako naj bi naš ljudski list mirno gledal in prenašal, če ga še brezvestne človeške pijavke izkoriščajo in izmazujejo? Brezvestnežem ne bo »Goriška Straža« nikdar dala miru.

Prosvetnim društvom!

(Piše poslanec Besednjak.)

Ko je izšel zakon o javnih manifestacijah, je nastala bojazen, da bo veljal tudi za naše društvene prireditve. Obrnil sem se zato na ministrskega predsednika Mussolinija in on mi je rekel, da se zakon ne bo uporabljal za naša društva. Kljub temu pa je videmska prefektura izvrševala v polni meri zakon in zahtevala od naših prosvetnih organizacij, da morajo vložiti za vsako vaško veselico en mesec prej prošnjo na prefekturo, kjer se je zbiral enkrat na mesec k seji poseben odbor in odločil, ali se ima prireditve dovoliti. Ta vladni odbor, v katerem sede prefekt, tajnik fašistovske stranke, zastopnik vojaštva, šolski skrbnik itd., je zelo počasna in nerodna mašina, ki nam je na mah ubila društveno življenje na deželi. Odkar je izšel zakon, so v naših vaseh in trgih društvene prireditve domala prenehale.

Tik pred božičnimi prazniki sem se obrnil zato na podministra v notranjem ministrstvu grofa Suarda, ki je zakon o javnih manifestacijah sam sestavil, in ga opozoril, da se zakon pri nas po krivem uporablja za naše društvene prireditve. Strinjal se je, da taka praksa ne odgovarja ne črki, ne duhu in ne namenu zakona ter mi obljubil, da pošlje prefektom naših pokrajin v kratkem okrožnico, kjer jim bo izrecno naročil, naj ne uporabljajo zakona o javnih manifestacijah za prireditve naših prosvetnih društev. Naše prireditve padajo torej izključno pod določila zakona o javni varnosti. (Legge di Pubblica Sicurezza).

Danes sem bil pri novem prefektu v Gorici in mi je rekel, da ni še dobil nobene okrožnice iz Rima. Upam pa, da jo v kratkem dobi.

Vojnim oškodovancem optantom!

(Piše posl. Besednjak.)

Optanti se že leta in leta bore zaman za vojno odškodnino, ki jim je država ne mara priznati. Nedavno je pa izšel odlok, s katerim je začela vlada nekoliko popuščati. Tisti optanti, ki lahko dokažejo, da so se borili v svetovni vojni v italijanski vojski, dobe vojno odškodnino, ako naredo prošnjo na ministrstvo financ in ta njihovi zahtevi ugodí. Pravica do odškodnine se določa torej po tem odloku od slučaja do slučaja.

Toda koliko je optantov, ki so služili kot avstrijski državljani v italijanski vojski? Našteješ jih lahko na prste. Kaj naj se zgodi z ostalimi optanti, ki tvorijo ogromno večino?

Ko sem bil pred božičem v Rimu, sem se podal k podministru v finančnem ministrstvu gospodu Suvichu in poprašal, kakšne načrte ima vlada s temi optanti. Zatrdil mi je, da z gornjim odlokom odškodnina optantov ni še končno rešena. »Imam pri sebi« — mi je rekel — »celo skladovnico spomenic in ne boj se, da zabim na to važno prasanje.«

Jaz sem imenja, da je imenovane gospoda Suvicha za podministra zelo ugodno za optante. Gospod Suvich se je za optante vselej živo zanimal in večkrat sem ž njim, ko je bil le poslanec, o tej stvari razpravljali. On je o vsem poučen in upam, da je prišel čas, ko se bo vprašanje končno rešilo.

Ako se sedaj ne reši, se najbrž nikoli več ne bo. O poteku stvari bom optante obveščal.

Priporočilna beseda naši n cerkovnikom.

Menda je znano, da so cerkve, zvonovi prišteti k svetim posodam, da spadajo torej k najimenitnejšim predmetom v naših cerkvah. Odlikujejo se zlasti s tem, da jih posvečujejo in mazilijo sami škofje, da dobi vsak zvon pri posvetitvi ime svetnika in da pravimo zato, da so zvonovi »krščeni«. Če tem vrlinam zvonov nad drugimi cerkvenimi predmeti prištejemo še njih visoko denarno vrednost, potem jim ne more nihče odrekati pravice do naše posebne pozornosti, do našega posebnega spoštovanja in skrbnega varstva. In če na to stran izpršamo svojo vest, moramo v svojo veliko sramoto priznati, da ni v cerkvi predmeta, ki bi bil tako preziran, zapuščen in zanemarjen kot so naši cerkveni zvonovi.

Za zdaj opozorim le na veliko nesnago, v kateri tičijo naši ubogi

zvonovi. Seveda govorim le o zvonovih, ki sem jih sam videl v nadpolstoletnem posezanju naših zvonikov.

Odkod ta nesnaga? Veter prinaša na zvonove s cest in s tal prah, ki ga mokrotno vreme prilepi na zvon, suho vreme pa strdi in tako dobiva zvon odejo iz strjenega prahu, ki se v letih in desetletjih vedno bolj debeli. V to odejo se pomešajo še tičji otrekbi in zlasti izpljuskano mazilo iz ležišč jarmovih osi. Tako nastane na zvonu pravi nasilni jopič, ki postaja vedno debelejši. Kdor ve, da slabi že narahlo na zvon zapadli sneg moč njegovega glasu, ta si lahko misli, kako zavira še le ta nesnaga slišnost naših zvonov! Razen tega je zvoneči zvon vedno izpostavljen nevarnosti, da se ubije, ker se s to nesnago nasilno zadržuje njega naravno tresljanje.

Ali se da odpraviti? Prav lahko: z brisanjem prahu, z odpoditvijo tičev iz zvonika in z zabranjenjem pljuskanja mazila iz ležišč osi. Če je snaženje možno na vseh predmetih v cerkvi, zakaj bi ne bilo tudi na zvonovih?

Onesnaženje po tičih se da najlažje zapreči, če se napravi nad zvonovi strop iz tenkih desk. Ta strop pomnožuje zvonovom tudi slišnost, ker se glas ne more več izgubljati v visokem vrhu zvonika. Pljuskanje mazila na zvonove pa se odpravi, če se pritrdi pod ležišča osi kositraste posode, v katerih se nabira izpljuskano mazilo.

Nasilni jopič se pa ne sme odstrgati z zvona s kakim rezilom, ampak se mora oprati z gorkim lugom ali s sodo. Ko se to zgodi, se prikaže na zvonu zopet njega pristna in naravna površina, ki pa ni svetla kot na novih zvonovih, ampak pokrita z zelo tenko zelenkasto barvo (patino), ki pa glasu zvona prav nič ne škoduje. Iv. M—a.

GOSPODARSTVO.

Važna zadeva za naše gospodarje.

Leto, ki smo ga preživeli, ni bilo dobro. Kmetova letina je bila slabše vrste. Zaslužek v fabrikah in obrti je bil pičlo odmerjen, breme na pa velika. Gospodar mora trikrat obrniti vsako liro, predno jo izda. Znati mora računati, koliko mu zaleže, kar naroči in kupi. Le varen in dalekoviden gospodar zmore v sedanjih časih držati hišo pokoncu.

Tudi takrat, ko naroči časopis, gospodar preračuna, koliko koristi mu nosi.

Povedati hočem, ali dober časopis koristi gospodarju in koliko mu pomaga pri gospodarjenju. Vzemimo za primer »Goriško Stražo«.

1. Med izdatke, ki so za gospodarja važni, računam davke. Koliko sem dolžan plačati, ko mi to pove o pravem času, da ne bom morda trpel škode za stotak ali še več? Vse to zvem iz »Straže«.

2. Moja zadeva z vojno odškodnino še ni končana. »Straža« mi pove, kako urejuje nove odredbe to zadevo. Imam z listom spet lep dobiček.

3. Letos bomo morali tisoči posestnikov prijaviti svoje juse. »Straža« nam je že lani razložila, kaj pravi nova postava o jusi. Letos sem jo spet naročil, ker hočem biti o tem natanko poučen, da ne zgubim kaj od svojih pravic.

4. Vsako leto izide cela vrsta postav, ki so važne za gospodarja. V »Straži« sem našel raztolmačen odlok o žganjekuhi, o plačevanju starega vinskega davka, odlok o ple-menskih bikih. V Čepovanu in

Idriji sem slišal, da je več posestnikov vložilo rekurz proti odločbi davkarije, ki je naložila davek na kmečka poslopja. Dobili so ugodno rešitev. Davka ne bodo plačevali. Pr hranili so s tem lepe tisočake. Zakaj? Brali so v »Straži«, da so kmečka poslopja davka prosta.

5. Za kmeta je važno, da ve, kako stoje cene živine in pridelkov. Od časa do časa poroča o tem »Straža«. Tudi to je za gospodarja dobiček.

6. Danes so taki časi, da mora vsak odrasel človek imeti nekaj izobrazbe. Slovenski gospodar mora vedeti, kako živi domača dežela, kako se godi slovenskemu ljudstvu, in kako napredujejo narodi po svetu. Le tak mož ima glas v domačem kraju in veljavo, kamor pride. Tak pravi pogled na življenje domače dežele in sveta dobi bravec »Straže«. In tudi to je dobiček, ki nekaj velja!

Tako sem preračunal, da nosi »Straža« umnemu gospodarju pouka in koristi v enem letu za stotake. Zato rad dam teh petnajst lir, da bom prejemal »Stražo«. Denar, ki ga da gospodar za »Stražo«, je dobro naložen! Zato odšteje gospodar o novem letu, ko dela račune o gospodarstvu, petnajst lir in jih pošlje »Straži« za naročnino.

Tolminec.

Vzajemna zavarovalnica goveje živine za Julijsko Krajino.

Zadeva o kateri govori naslov, je zelo važna in pomembna za naše kmetovalce, zato priobčujemo v naslednjem glavne misli daljšega članka, ki smo ga prejeli o tem vprašanju. Ker pa nam je znano, da se glede zavarovalnic goveje živine mnenja ločijo, — nekateri zagovarjajo veliko centralno zavarovalnico, drugi zastopajo stališče množice, občinskih zavarovalnic — pri-

občujemo naslednja izvajanja samo kot mnenje posameznika in želimo, da bi se oglasili še oni, ki se ne strinjajo s tem predlogom. (O. ur.):

Že mnogo se je dosedaj pisalo in govorilo o ustanovitvi splošne zavarovalnice za govejo živino. Moramo pa obžalovati, da je ostala misel neizvršena in je stvar navadno zaspala, ker ni našla pravega odmeva. Naš živinorejec mesto da bi se odzval z navdušenjem, kratkoma malo zavrne misel in skuša navadno samega sebe tolažiti rekoč: Kaj hoče meni zavarovalnica, ko bi moral tej plačati v desetletni dobi mnogo več kot bi stala moja najlepša krava. Imam vzorno urejen hlev, ki ga lahko primerjam z grajsko dvorano in ta mi nudi jamstvo pred boleznijo. Ako bi pa tudi do tega prišlo, da bi mi katera žival zbolela, posežem po knjigi »Domači živinozdravnik« ali pomešam pest grenke soli v otrobe; drugi dan je žival popolnoma zdrava tako, da bi še jasli požrla.

Prijatelj, ne govori tako nesposobno! Kar se ti do danes še ni pripetilo, se ti že jutri prav lahko zgodi. Tvoja knjiga ti pomore le do gotove meje. Poznam dobrega živinorejca, kateremu sta v enem letu poginili že dve govedi kljub temu, da je imel lepo urejen hlev.

Nekateri se ponašajo, da imajo svojo vaško zavarovalnico, ki dobro plačuje odškodnine in ima še denar v blagajni. Pravijo: kaj bi se brigali za druge, naj si sami pomagajo!

Ti so kratkovidni ljudje, ki ne vedo, da bodo mogoče v zelo kratkem času potrebovali tuje pomoči. Na bližnjem Krasu imajo staro zavarovalnico, ki šteje okoli sto članov. Ta je do predpreteklega leta komaj izhajala. Lani pa je imela kakih petindvajset poginov in več drugih slučajev bolezni, pri katerih se je moralo zaklati živali. Pri prvih slučajih je bila zavarovalnica v stanju plačati škode, kasneje so morali vsi člani doplačevati na premijah precejšnje svote za kritje odškodnin. Ob koncu leta so pa prizadeti iskali podpore z beračenjem od hiše do hiše. Ako ta zavarovalnica še obstoji, je pač lahko ceniti njeno finančno stanje.

Dobijo se tudi posestniki, ki imajo le po eno živinčico v hlevu in je skoro od tega odvisen njihov gospodarski položaj. Celotaki radi preslišijo dober nasvet. Izgovarjajo se enostavno, da ne morejo trositi denarja v te svrhe, ko ga nimajo niti za nujnejše potrebe.

Ako ti žival vendar pogine, kaj potem? Kdo ti da denarja, da si kupiš drugo in rešiš družino siromaštva in bede? Če si pa pripravljen odtrgati in žrtvovati od bornih dohodkov tedensko kake pol lire, to zadostuje, da plačaš letne zavarovalne obroke in si zagotoviš pomoč za slučaj nesreče.

Po svojem razumevanju izvira jočem iz petindvajsetletne prakse v zavarovalnih poslih, mislim, da je skrajni čas za ustanovitev take zavarovalnice tudi v naši Julijski Krajini. Vsi živinorejci iz Gornje Istre, Notranjske, Tržaške in Goriške do tolminskih gor, bogati in revni, naj bi se oklenili te zadrage z zaupanjem. To bi ne bila nikakoli novost! Take ustanovitve obstoje po vseh državah, kjerkoli se prebivalci pečajo ž živinorejo. Pri nas v Italiji imamo po večjih pokrajinah take vzajemne zavarovalnice, ki štejejo na tisoče in tisoče članov. Zavarovanci so pa grofje in siromaki. Ako bi te zavarovalnice ne bile koristne, bi jih drugi narodi gotovo ne ustanavljali.

Obračam se zato na vse one, kateri se strinjajo z mojim mnenjem, da mi izvolijo to pismeno potrditi. V skupnem delovanju bi nedvomno dosegli izpolnitev skupne želje!

Trst-Barkovlje (Trieste-Barcola).
Drago Starec

Kaj je novega na deželi?

Rakovec pri Podmelcu.

Ker je dopis iz Rakovca pri Podmelcu v Gor. Straži št. 74 vzbudil med člani mlekarke zadruga splošno radovednost pozivljamo g. dopisnika naj blagovoli pojasniti, kaka nesreča se je pripetila v tukajšnji mlekarici, ker nam ni ničesar znano. — Kar se pa tiče zadeve glede mlekarja in vspostavitve mlekarice, svetujemo dopisniku, naj se v prihodnje, ko pride v Rakovec o stvari boljše pouči. — *Odbor mlekarke zadruga.*

* * *

Dobri ljudje so me obvestili, da me Rakovčani spravljajo v zvezo z dopisom iz Rakovca v števil. 74. »Gor. Straže« o zadevi mlekarne. — Ker se za Rakovsko mlekarico prav nič ne zanimam in mi v resnici niso razmere prav nič znane, zato prosim vse one, ki vidijo v meni pisca omenjenega dopisa, da kar opustijo svoj sum na me; treba bo le drugod dopisnika iskati, če boste hoteli pravega izslediti. Uredništvo pa prosim, da to izjavo potrjuje. — Sicer ni vredno meni se opravičevati, ali zaradi ljube zame ... ne maram nositi krivih obročev, pa mirna Bosna!

Ign. Pisk, Pečine.

Uredništvo potrjuje zgornjo izjavo g. Piska.

Col nad Vipavo.

Skoro bo poteklo leto, kar nisi ljubljena nam »Straža«, prinesla nikakih novic iz naše vasi. Zato pa ponesi danes med širni svet žalostno novico: V sredo 22. t. m. se je raznesla po vaši tužna vest, da je v zgodnjih jutranjih urah, previden s svetotajstvi v 68. letu svoje starosti mirno v Gospodu zaspal tukajšnji gostilničar, lesni trgovec ter bivši župan Andrej Rovin. Ni mi mogoče povedati vsega, kaj je vse bil pokojni tukajšnjemu ljudstvu, katero ga je ljubilo in spoštovalo. In kako bi ga tudi ne saj je vsakomur rad pomagal z nasveti in kot živinozdravnik rad priskočil na pomoč marsikateremu kmetu, kateri se je k njemu zatekel. Kratkotrajno bil je mož glava občine, duša, ki je ljubila in delala za svoj narod.

Kako nadvse je bil priljubljen je pokazal njegov pogreb, kateri se je vršil v petek 24. t. m. iz hiše žalosti na domače pokopališče. Od blizu in daleč so prihitali njegovi znanci in prijatelji, da sprejmejo pokojnika na zadnji poti. Doma in v cerkvi se je poslovil od njega, z ganljivimi žalostinkami cerkveni pevski zbor, katerega član je bil pred več leti. Občina mu je kupila krasen venec kot neumornemu delavcu za njen obstoj. Isto tako se ga je spomnil lovski klub, čigar načelnik je bil. Dragi Andrej! Bodi Ti lahka zemlja domača, katero si ljubil, Globoko užaloščeni družini pa naše iskreno sožalje!

Pisma naših izseljencev.

Pismo iz Francije.

(V društvu sv. Barbare.)

Frejming - Merlebach, Francija.

Tudi v tujini, kjer se govori toliko jezikov kakor nekda v Babilonu je Slovencem dana priložnost videti uprizaritev iger v maternem jeziku. Na praznik zaščitnice rudarjev sv. Barbare je delo popolnoma stalo. Vsa tukajšnja društva bodisi francoska, slovenska, nemška, Poljska itd. vse je praznovalo spomin tega dne, s tem, da se je udeležilo zjutraj službe božje s svojimi zastavami in polnim številom

svojih članov in prijateljev. Za posebno proslavo tega dne, od strani našega društva sta skrbela naš vrli predsednik gosp. Sterban Franc, doma iz Trbovlja, kakor tudi navdušeni Primorec gosp. Matko Mlekuš doma iz Koritnice pri Bovcu. Za popoldne je bila pripravljena dvorana za veselico in šaljivo igranje »Trije tički«. Vsa čast in zahvala vsem našim igralcem in režiserju g. Mlekušu za njih trud. Vsak igralec je svojo ulogo izvrstno zastopal. Po končani igri, kateri so vsi navzoči poslušalci navdušeno sledili, pa je počastil igralce naš tovariš Ribič Anton s tem, da je dramatič. odseku »Adrija« podaril prekrasno vazo s cvetličami. V navdušenem iz srca prihajajočem nagovoru je povdarjal, kako nujno je da v tujini posebno mi Slovenci ohranimo ljubezen do našega jezika in vere. Tudi v nesreči moramo drug drugemu pomagati, kakor imamo predpisano v naših društvenih pravilih. Po končanem nagovoru tov. Ribiča je zasvirala tukajšnja nemška godba in iz grl vseh navzočih je zadonelo »Lepa naša domovina«. »Hej Slovani«. »Morje adrijansko« itd. Prav trdno upam, da v domovini ni pesmi, ki bi tako gonila človeško srce kot premore v daljni tujini daleč od rojstnih in znanih krajev. — Za posebno slavnost božičnega sv. večera pa se že tudi trudi naš marljivi g. Sterban Franc, da priredi božičnico našim malčkom. V kratkem pa pošljemo sliko naših igralcev, obenem tudi sporočilo, kako se je vršilo na sv. večer. — Pozdravljamo vse naše rojake v domovini in vse naše brate na oni strani Karavank. Vesel božič in novo leto!

Pismo iz Južne Amerike.

Rosariq, 28. nov. 1926.

Preteklo je že nekaj mesecev ko smo se poslovili iz rojstnih hišic, ter zapustili starše, brate, sestre, prijatelje in prijateljice.

Ko smo odhajali ter si segli z roko v roko, so nas prosili naj jim pišemo podrobnosti o ameriškem življenju.

Ako bi hoteli to tolmačiti vsakemu posamezniku, bi bilo treba pisati vsaki dan. Zato poročamo raje kar »Goriški Straži«, ki jo ima vsaka hiša. Malo časa smo tukaj, a prehodili smo že precejšnje dele mesta predno smo dobili delo. Zato opozarjamo, kdor nima svojcev, prijateljev in ne zna jezika, naj se ne podaja na tako pot. Kdor bi pa rad vedel kaj več, naj se obrne na nas. Prihodnjič sporočimo v večjem obsegu. Za sedaj nebrojno pozdravov staršem, bratom, sestram, prijateljem in prijateljicam, ter jim voščimo vesele božične praznike in veselo novo leto. Joško Gabršček, Volarje; Anton Koren, Dreznica; Anton Faletič, Smast; Franc Manfreda, Idersko.

Božična voščila.

Pozdrav iz rudnikov.

Slovenska rudarja Doljak Peter in Volk Franc iz Grgarja pošiljata vsem domačim in Gor. Straži pozdrave in voščila iz belgijskih premogovnikov v Vinterbyu.

Pozdrave in voščila pošiljajo iz Chamberrya na Savojskem (Francija) sledeče primorske družine: Franca Fileja in Mikluža Rudolfa iz Kožbane, Nikolavčiča Leopolda iz Cerovega, Kovačiča Antona in Drufovke Rafaela iz Oslavja ter posamezniki: Gravner Jože, Klanjšček Jože, Drufovka Alfonz, Šušteršič Florijan, Šušteršič Alojz, Šušteršič Ivan iz Oslavja, Vreg Franc, Pevma, Manfreda Franc, Tolmin, Ambrožič Andrej, Cerovo, Pavlin Silvester, Vrtojba.

Pozdravi iz Brešije.

Slovenski fantje vojaki, ki služijo pri 77. pešpolku, želimo vse naj-

boljše in srečno novo leto, staršem, bratom, sestram, prijateljem, znanem in našim dekletom, ki pozabljajo na nas. Posebno pa še letniku 1907, ker ga težko pričakujemo. Enako želimo »Goriški Straži«, ki nam prinaša novice iz našega rojstnega kraja. Čušin Emil, Podbela; Zornstein Rudolf, St. Peter na Krasu, Runtič Ivan, St. Peter na Krasu vas Kol; Žižmund Franc, Vogersko, Tuta Mihael, Tolmin, Mozetič Abraham, Bilje; Fajt Ivan Renče; Rozman Franc, St. Peter na Krasu.

Pozdravi orožnikov iz Istre.

Pozdrave in voščila pošiljamo vsem staršem, bratom, sestram in vsem slovenskim fantom in dekletom, posebno pa cenjeni »Goriški Straži. Težavna je naša služba, a upamo na skorajšnje svidenje: Koruza Viktor, Gabrje pri Vipavi; Jožef Žvanut, Podraga pri S. Vidu; Jožef Kačar, Sv. Lujčja.

Listnica Kmečke-delavske zveze in Političnega društva »Edinosti« v Gorici.

1. Rustja Jož., Stomaž števil. 57: Odposlali smo že prošnjo za Vašega sina na pristojni urad v Vidmu. *Tajništvo.*

Listnica uredništva.

»Enim, kateri radi berejo«: Straža bi že pisala o dotični stvari. Pa niti enega ni bilo, ki bi v pismu ali osebno stvar pojasnil. Raznim govoricam pa ne moremo kar tako nasesti, zlasti ker je bila stvar kočljiva. Drugič pošljite torej dopis ali kakoršnokoli pojasnilo! Pozdravljeni!

Darovi.

Za »Slovensko sirotišče«: P. n. prefekt Leop. Cigoj 20 L; g. Ant. Kompara 5 L; preč. g. Krištof Tomšič, Trnovo 25 L; č. g. Franton Črnigoj 10 L; č. g. Hektor Carlet, provizor na Placuti v Gorici 50 L; p. n. Valentin Rudolf, lesni trgovec na Tržaški cesti v Gorici, 50 L. Tvrška T. Hribar raznovrstnega blaga v vrednosti 400 L; ljudstvo v Škrbinu na Krasu nam je darovalo 3 kvintale krompirja in 20 kg fižola. — Vsem srčna hvala!

Kuharica išče službe pri kakem g. duhovniku v mestu ali na deželi. Nastopi tudi lahko takoj. Eventuelna pojasnila se dobe pri g. dekanu v Črničah.

Dne 12. t. m. se je zgubila na Sveti Gori lovska psica; barve je rdeče in ima nizke noge. Kdor bi vedel za njo, naj naznani upravi »Goriške Straže«, kjer prejme primerno nagrado.

Ferdinad Škerlj, Vrhovlje št. 66 ima več tisoč cepljenih trt, kakor rizling, ribola, zelen, žlahtnina, klarenca, pinela i. dr. Cepljenke so prvostvorne. Cena po dogovoru.

VOJNA ODŠKODNINA.

Konzulence, zastopstva, prizivi, konkordati, likvidacije, davčne zadeve, posojila vsake vrste, všteti brezobrestna posojila na starostno obrabo. — Pisarna: A. Trampuž, sod. oficijal, Gorica, Via Garibaldi 20, I. nadstr.

Dogodilo se je

da ste zahtevali **PEKATETE**, prejeli pa drugo blago, ki vam ni ugajalo. Odslej dobite lahko makarone, spagete, subjote in juhe vrste v zavojih po 1/2 in 1 kg. Zahtevajte jih pri trgovcih.

NAŠA VINA, dobra, po nizkih cenah, tudi v manjših količinah; marsalo, vermut, grenčice, žganje, vinski jesih itd. prodaja trgovina v ulici Ascoli št. 31 (na vogalu trga Korenj, de Amicis).

Domače žganje brinjevec pristni slivovec

prodaja na debelo in na drobno

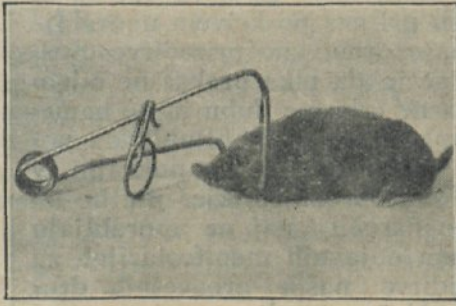
Distilleria Agricola Goriziana
Viale XX Settembre števil. 23

Krtove kože

kupuje

W. Windspach
Gorica - Via Carducci 6

Na željo daja pojasnila
in posojuje pasti.

Teod. Hribar (nasl.) - Gorica CORSO VERDI 32 - - (hiša Centr. Posoj.)

Velika zaloga češkega platna iz znane tovarne Regenchart & Raymann, vsakovrstno blago za poročence kakor tudi velika izbira moškega in ženskega suknja.
Blago solidno! **Cene zmerne!**

Plačam najvišje cene za kože lisic, podlasic, kun, zajcev, mačk, krtov, veveric, jazbecov itd. itd.

Prodajam PASTI in POSEBNO MESO za lov na divjačino.

Delavnica za strojenje in barvanje

Nihče nima pravice kupovati zame

WALTER WINDSPACH
GORICA - Via Carducci 6 - GORICA

Pozor na izpremenjeni naslov!

